

Warszawa, dnia 15 grudnia 2016 r.

Krajowa Rada Radiofonii
i Telewizji

DBF-WA.92.75310.11.2016.

[REDACTED]

reprezentowana przez:

[REDACTED]

adres do doręczeń:

[REDACTED]

DECYZJA/O/AN/Nr 461/2016

Na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 02 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 poz. 1829), art. 104, art. 107 oraz art. 138 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 z późn. zm.), na podstawie upoważnienia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 01 grudnia 2016 r., po rozpoznaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 24 listopada 2016 r., złożonego przez [REDACTED]

utrzymuję w mocy decyzję Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 07 listopada 2016r., nr 8/Gł.

Uzasadnienie

W dniu 01 września 2016 r. do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji wpłynął wniosek [REDACTED] z dnia 12 lipca 2016 r. w przedmiocie wydania interpretacji, co do sposobu i zakresu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej. Wniosek został podpisany przez pełnomocnika radcę prawnego [REDACTED]. Do wniosku dołączono pełnomocnictwo udzielone przez [REDACTED] wraz z informacją z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego, potwierdzeniem uiszczenia opłaty skarbowej, a także z potwierdzeniem uiszczenia opłaty od wniosku w wysokości 40 złotych. W związku ze stwierdzonymi brakami (wniosek zawierał dwa stany faktyczne/zdarzenia przyszłe i tym samym powinien zostać opłacony w wysokości 80 złotych) Organ wezwał pismem z dnia 15 września 2016 r., nr DBF-WA.92.75310.1.2016 pełnomocnika Wnioskodawcy do uiszczenia opłaty w wysokości 40 złotych. Wniosek o wydanie interpretacji podlega opłacie w wysokości 40 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku. W razie nieuiszczenia opłaty w terminie wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku o wydanie interpretacji odrębnych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych pobiera się opłatę od każdego

przedstawionego we wniosku odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Strona w wezwaniu z dnia 15 września 2016 r. została pouczona, iż wniosek z dnia 12 lipca 2016 r. złożony w dniu 01 września 2016 r. (data wpływu do organu) zawiera w istocie dwa zdarzenia przyszłe, stanowiące podstawę do postawienia przez Wnioskodawcę dwóch pytań o interpretację przepisów ustawy o opłatach abonamentowych. W wezwaniu z dnia 15 września 2016 r., Organ pouczył również, iż od wystąpienia w jednym wniosku o wydanie interpretacji odrębnych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych pobiera się opłatę od każdego przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Organ w powyższym wezwaniu pouczył Stronę, iż nieuiszczenie opłaty będzie skutkowało pozostawieniem podania bez rozpatrzenia w części, co do której stosownej opłaty nie uiszczono. Pełnomocnik Wnioskodawcy pismem z dnia 23 września 2016 r. w odpowiedzi na powyższe wezwania przesłał potwierdzenie dokonania w dniu 10 sierpnia 2016 r. opłaty 40 złotych. W związku z powyższym Wnioskodawca od wniosku złożonego w dniu 01 września 2016 r. złożył wyłącznie opłatę w wysokości 40 złotych, mimo wystąpienia dwóch stanów faktycznych/zdarzeń prawnych, co obligowało do uiszczenia opłaty w wysokości 80 złotych (2x40zł.). W związku z powyższym Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji rozpoznała sprawę w zakresie pierwszego stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego opisanego we wniosku z dnia 12 lipca 2016 r. wydając decyzję z dnia 30 września 2016 r., nr 7/Gł. W zakresie nieopłaconego wniosku z dnia 12 lipca 2016 r., a dotyczącego drugiego stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego dotyczącego stanowiska Wnioskodawcy zgodnie, z którym obowiązek rejestracji odbiornika radiowego i uiszczania opłat abonamentowych na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych nie powstaje względem podmiotu wykonującego (pojazdami z zainstalowanymi odbiornikami radiowymi) przewozy międzynarodowe, organ zawiadomieniem z dnia 30 września 2016 r., nr DBF-WA.92.75310.2.2016 pozostawił w powyższym zakresie wniosek, który wpłynął do Organu w dniu 01 września 2016 r. bez rozpatrzenia.

W odpowiedzi na powyższe zawiadomienie z dnia 30 września 2016 r. Strona pismem z dnia 13 października 2016 r. złożyła nowy wniosek w przedmiocie wydania interpretacji, co do sposobu i zakresu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publiczne. Powyższy wniosek obejmuje interpretację przepisów dotyczącą drugiego stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego wskazanego we wniosku z dnia 12 lipca 2016 r., zgodnie z którym obowiązek rejestracji odbiornika radiowego i uiszczania opłat abonamentowych na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych nie powstaje względem podmiotu wykonującego (pojazdami z zainstalowanymi odbiornikami radiowymi) przewozy międzynarodowe. Do powyższego wniosku z dnia 13 października 2016 r. Strona dołączyła potwierdzenie realizacji przelewu na kwotę 40 złotych. Strona w piśmie z dnia 12 lipca 2016 r. w drugim z opisanych stanów faktycznych/zdarzeń prawnych dokonuje interpretacji przepisów prawa związanych z określeniem obowiązku rejestracji i ponoszenia opłat abonamentowych za samo posiadanie urządzeń zakwalifikowanych jako odbiorniki radiofoniczne jeżeli odbiorniki te są zainstalowane w pojazdach, którymi wykonywany jest międzynarodowy transport rzeczy. Wnioskodawca wskazuje, iż kierowcy wykonujący przewozy na terenie Unii Europejskiej przy założeniu, że nie wykonują przewozów na terenie Polski, nie korzystają z misji publicznej realizowanej przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji decyzją z dnia 07 listopada 2016 r., nr 8/Gł uznała za nieprawidłowe stanowisko [REDAKOWANE] zgodnie, z którym obowiązek rejestracji odbiornika radiowego i uiszczania opłat abonamentowych na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych nie powstaje

wprowadził w powyższym zakresie domniemanie zgodnie, z którym przyjmuje się, iż używanie odbiornika telewizyjnego, czy radiofonicznego w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu jest tożsamy z jego posiadaniem. Wobec czego w świetle przepisów ustawy o opłatach abonamentowych samo posiadanie odbiornika telewizyjnego, czy radiofonicznego w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu zobowiązuje posiadacza do rejestracji i uiszczania opłat abonamentowych. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt VI SA/Wa 296/15 „Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 u.o.a. za używanie odbiorników radiofonicznych oraz telewizyjnych pobiera się opłaty abonamentowe. Domniemywa się, że osoba, która posiada odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, używa tego odbiornika. Co do zasady opłatę abonamentową uiszcza się za każdy odbiornik radiofoniczny i telewizyjny (ust. 4 art. 2 u.o.a.). Z językowej wykładni powołanych przepisów wynika, że ich adresatem jest posiadacz odbiornika radiofonicznego lub telewizyjnego, który w sytuacji jego używania, zobowiązany jest do uiszczania opłaty abonamentowej. Przy czym "używanie" objęte jest domniemaniem zakładającym, że w sytuacji, gdy odbiornik znajduje się w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, to jest on używany przez jego posiadacza.”

Organ mając na uwadze powyższe ponownie wskazuje, iż zgodnie z art. 2 ust. 1, ust. 2 i ust. 4 ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych oraz telewizyjnych pobiera się opłaty abonamentowe. Domniemywa się, że osoba, która posiada odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, używa tego odbiornika. Opłatę abonamentową uiszcza się za każdy odbiornik radiofoniczny i telewizyjny, z wyjątkami określonymi w ustawie. Organ wskazuje, iż [REDAKTION] jest posiadaczem odbiorników radiofonicznych w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy o opłatach abonamentowych. Zgodnie z domniemaniem określonym w przywołanym art. 2 ust. 2 osoba, która posiada odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, używa tego odbiornika. Powyższe potwierdza również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 22 lutego 2013 r., sygn. akt VI SA/Wa 2241/12 wskazując, iż „Przy czym należy zwrócić uwagę, że posiadanie w rozumieniu u.o.a. zostało określone, jako stan faktyczny rozpatrywany w oderwaniu od prawa własności, a "używanie" objęte jest domniemaniem zakładającym, że w sytuacji, gdy odbiornik znajduje się w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, to jest on używany przez jego posiadacza.” Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o opłatach abonamentowych odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne podlegają, dla celów pobierania opłat abonamentowych za ich używanie, zarejestrowaniu w placówkach pocztowych operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe.

Zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy o opłatach abonamentowych opłatę abonamentową uiszcza się za każdy odbiornik radiofoniczny i telewizyjny, z zastrzeżeniem ust. 5. Stosownie do art. 2 ust. 5 pkt 1 i pkt 2 ww. ustawy niezależnie od liczby odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych używanych przez: 1) osoby fizyczne w tym samym gospodarstwie domowym lub w samochodzie stanowiącym ich własność, 2) podmioty lecznicze niebędące przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, sanatoria, żłobki, publiczne i niepubliczne jednostki organizacyjne systemu oświaty, publiczne i niepubliczne uczelnie, a także domy pomocy społecznej - w tym samym budynku, zespole budynków lub w samochodach będących w używaniu tych instytucji - uiszcza się tylko jedną z opłat, o której mowa w art. 3 ust. 1. W związku z czym podmioty określone w powyższym art. 2 ust. 5 pkt 2 ustawy o opłatach abonamentowych (do których nie należy [REDAKTION] niezależnie od liczby odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych

używanych, uiszczają tylko jedną z opłat abonamentowych, o której mowa w art. 3 ust. 1. Art. 3 ww. ustawy określa wysokość miesięcznej opłaty abonamentowej w danym roku kalendarzowym.

Odnosząc się do argumentów Wnioskodawcy dotyczących braku obowiązku uiszczania opłat abonamentowych ze względu na określenie posiadacza radioodbiornika, narodowości, własności oraz czasu jaki pojazd spędził na terytorium RP, Organ wskazuje, iż Wnioskodawca (osoba prawna) w obliczu przedstawionego stanu faktycznego nie podlega pod wyłączenia podmiotowe określone w art. 4 ustawy o opłatach abonamentowych dotyczące zwolnienia od opłat abonamentowych osób fizycznych. Również Wnioskodawca nie podlega pod wyłączenia przedmiotowe określone w art. 5 ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy o opłatach abonamentowych. W art. 5 ust. 2 ustawy o opłatach abonamentowych ustawodawca zawarł zamknięty, sprecyzowany katalog wyłączeń wskazując, iż **obowiązkowi rejestracji nie podlegają odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne: wykorzystywane wyłącznie przy tworzeniu audycji lub innych przekazów; wykorzystywane wyłącznie do tworzenia, rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiowych lub telewizyjnych, w tym do kontroli jakości rozpowszechniania lub rozprowadzania; przeznaczone przez przedsiębiorcę wyłącznie do sprzedaży lub przekazania osobom trzecim do używania na podstawie umów, jeżeli czynności te należą do przedmiotu działalności gospodarczej danego przedsiębiorcy.** Katalog tych wyłączeń jest zamknięty. Zakres podmiotowy oraz przedmiotowy ustawodawca określił w sposób szczegółowy. Opłata abonamentowa jest powszechna i obejmuje wszystkie podmioty, poza tymi przypadkami, które wprost zostały wskazane w ustawie. Żadne z powyższych wyłączeń określonych w art. 4, w art. 5, czy też w innych przepisach ustawy o opłatach abonamentowych nie dokonują zwolnień z opłaty abonamentowej ze względu na wykonywanie przewozów międzynarodowych pojazdami z zainstalowanymi odbiornikami radiowymi. Zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 06 września 2001 r. o transporcie drogowym użyte w ustawie określenia oznaczają: międzynarodowy transport drogowy - podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, przy czym jazda pojazdu między miejscem początkowym i docelowym odbywa się z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z czym międzynarodowy transport drogowy odbywa się między miejscem początkowym i docelowym przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej. [REDAKTOR] wskazał, iż wykonuje pojazdami międzynarodowy transport rzeczy na terenie Unii Europejskiej. A co za tym, przejazdy pojazdami z zainstalowanymi odbiornikami radiowymi odbywają się przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej. Wobec czego ilość czasu spędzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez pojazd z zainstalowanym odbiornikiem radiowym, będący w posiadaniu Wnioskodawcy nie ma znaczenia dla obowiązku uiszczania opłat abonamentowych. [REDAKTOR] jest posiadaczem odbiorników radiofonicznych w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy o opłatach abonamentowych. W związku z czym to na Spółce spoczywa obowiązek uiszczania opłat abonamentowych. Sposób wykorzystywania powyższych odbiorników przez Wnioskodawcę nie mieści się w zamkniętym katalogu wyłączeń, o których mowa w art. 5 ust. 2 ustawy o opłatach abonamentowych. Ustawodawca w sposób jednoznaczny określił w art. 5 ust. 2 ww. ustawy sposób wykorzystywania odbiorników, które podlegają wyłączeniu z opłat. Powyższy katalog wyłączeń nie ma zastosowania do sposobu wykorzystywania odbiorników przez spółkę prawa handlowego [REDAKTOR]

Katalog powyższych wyłączeń nie obejmuje również kwestii korzystania z misji publicznej. Przepisy ustawy nie uzależniają obowiązku rejestracji odbiornika radiowego i

ponoszenia opłat abonamentowych od korzystania przez kierowców z misji publicznej. Zgodnie z art. 1 ustawy o opłatach abonamentowych opłaty abonamentowe pobiera się w celu umożliwienia realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o radiofonii i telewizji", przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji. Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji publiczna radiofonia i telewizja realizuje misję publiczną, oferując, na zasadach określonych w ustawie, całemu społeczeństwu i poszczególnym jego częściom, zróżnicowane programy i inne usługi w zakresie informacji, publicystyki, kultury, rozrywki, edukacji i sportu, cechujące się pluralizmem, bezstronnością, wyważeniem i niezależnością oraz innowacyjnością, wysoką jakością i integralnością przekazu. Art. 1 ustawy o opłatach abonamentowych określa jedynie przeznaczenie/cel opłat abonamentowych i nie określa podmiotów zobowiązanych do ich ponoszenia. Przepis ten określa przeznaczenie dochodu powstającego z opłat abonamentowych. **Opłata abonamentowa jest świadczeniem przymusowym, bezzwrotnym o charakterze publicznoprawnym i nie jest wynagrodzeniem za korzystanie z misji publicznej realizowanej przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji.** Obowiązek uiszczenia opłat abonamentowych wynika z ustawy o opłatach abonamentowych. Zasadne staje się przywołanie stanowiska Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 30 sierpnia 2007 r., sygn. akt III SA/Wa 2437/06 potwierdził „(...) że opłaty abonamentowe, ponoszone przez posiadaczy odbiorników telewizyjnych w całej Polsce, wiążą się ściśle z posiadaniem odbiorników telewizyjnych, a nie z korzystaniem z usług konkretnej telewizji, w tym także strony skarżącej. Są świadczeniem przymusowym i bezzwrotnym o charakterze publicznoprawnym, z góry nakierowanym na realizację określonych przez ustawodawcę celów. Stanowi pozabudżetowy dochód celowy o charakterze publicznoprawnym (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 września 2004 r., sygn. akt K 2/03). (...) Sąd wyjaśnia również, że dla obowiązku ponoszenia opłat abonamentowych nie ma znaczenia, czy podmiot je ponoszący zamierza korzystać, czy też korzysta, bądź nie z programów nadawanych przez stronę skarżącą, czy też korzysta z innych niż publiczne mediów. Podmiot, który wpłaca abonament radiowo-telewizyjny nie ma wpływu, jaki rodzaj usługi dostanie. Brak jest zatem ekwiwalentności i wzajemności między płaceniem abonamentu a wykonywanymi przez skarżącą usługami, a więc elementów koniecznych do przyjęcia, że mamy do czynienia z wynagrodzeniem.”

W zakresie zarzutu Strony dotyczącego art. 1 a ustawy o radiofonii i telewizji Organ wyjaśnia, iż przepis ten nie wyłącza Wnioskodawcy z obowiązku uiszczenia opłat abonamentowych. Zgodnie z powyższym art. 1a ust. 1 ustawę stosuje się do dostawców usług medialnych ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Powyższy przepis określa zakres podmiotowy ustawy, czyli wskazuje podmioty będące dostawcą usług medialnych, do których ma zastosowanie przedmiotowa ustawa. Również art. 1a ust. 2 -4 ustawy o radiofonii i telewizji ma zastosowanie do dostawcy usług medialnych m.in. określając warunki dla uznania podmiotu za dostawcę usług medialnych. [REDAKTION]

[REDAKTION] nie jest dostawcą usług medialnych, co jest kwestią bezsporną, a co za tym idzie, nie mają do niej zastosowania powyższe przepisy. Przepisy ustawy o opłatach abonamentowych nie uzależniają obowiązku rejestracji odbiornika radiowego i ponoszenia opłat abonamentowych od korzystania z misji publicznej. W związku z czym kwestia określenia dostawców usług medialnych jako tych ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, też jest w tym przypadku bez znaczenia dla obowiązku uiszczenia opłat abonamentowych.

Wobec czego wbrew twierdzeniom Wnioskodawcy, decyzja Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jako zgodna z obowiązującymi przepisami prawa w żaden sposób nie pozbawia Go

praw i wolności. Obowiązek rejestracji odbiornika radiofonicznego i uiszczania opłat abonamentowych wynika z przepisów ustawy o opłatach abonamentowych, a Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji nie ma uprawnień do odmiennego regulowania powyższych ustawowych obowiązków.

Z powyższych względów Organ uznaje za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy zgodnie, z którym obowiązek rejestracji odbiornika radiowego i uiszczania opłat abonamentowych na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych nie powstaje względem podmiotu wykonującego (pojazdami z zainstalowanymi odbiornikami radiowymi) przewozy międzynarodowe. W związku z czym KRRiT utrzymał w mocy decyzję z dnia 07 listopada 2016 r., nr 8/GŁ.

Mając na uwadze powyższe **orzeczono jak w sentencji.**

Pouczenie

Na podstawie art. 53 § 1, art. 54 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 poz. 718 z późn. zm.) stronie przysługuje prawo do złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Z upoważnienia KRRiT

Wicedyrektor Departamentu
Budżetu i Finansów

Jolanta Romanowicz

Otrzymują:

Egzemplarz nr 1 - Pełnomocnik

Egzemplarz nr 2 - Poczta Polska S.A. Centrum Obsługi Finansowej

Wydział Abonamentu RTV w Bydgoszczy

Egzemplarz nr 3 – a/a Departament Budżetu i Finansów

ASPIRANT
w Departamencie Budżetu i Finansów
Biura KRRiT

Anna Narkiewicz